

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันประเทศไทยมีการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจและสังคมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจจากเดิมที่เน้นทางด้านเกษตรกรรม ได้เริ่มหันมาสู่ด้านอุตสาหกรรมมากขึ้น เพื่อเข้าไปสู่กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ (Newly Industrialized Countries : NICS) มีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ควบคู่กันไปด้วย เช่น การคมนาคม การขนส่ง มีการสร้างทางขึ้นเป็นจำนวนมากทั้งในเมืองและชนบท ยานพาหนะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ซึ่งต้องนำความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาใช้ ทำให้สภาพความเป็นอยู่และวิถีชีวิตของมนุษย์เปลี่ยนแปลงไป แต่ประชาชนส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ ความเข้าใจในการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ไม่ได้มีการพัฒนาด้านความปลอดภัยให้แก่ประชาชนควบคู่กันไป ผลทางด้านสวัสดิภาพที่ตามมาคือ ประชาชนต้องประสบกับอุบัติเหตุต่าง ๆ ซึ่งปัญหาเหล่านี้จะทวีความรุนแรงขึ้น ไม่ว่าจะ เป็นอุบัติเหตุการจราจร อุบัติเหตุในโรงงานอุตสาหกรรม อุบัติเหตุในบ้านหรือแม้แต่ อุบัติเหตุในโรงเรียน

การศึกษาสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุทางระชาดวิทยา แบ่งสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุออกเป็น 2 ประเภท คือสาเหตุเกิดจากคน และสาเหตุเกิดจากสภาพแวดล้อม ซึ่งคนเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุมากที่สุด (พัชรา กาญจนารัตน์, 2527) และปัจจัยที่ทำให้คนก่อให้เกิดอุบัติเหตุ คือ การขาดความรู้ ความเข้าใจ มีเจตคติและนิสัยที่ไม่เหมาะสม มีพฤติกรรมที่ไม่ปลอดภัย ขาดทักษะและอาจเนื่องมาจากความบกพร่องทางร่างกาย สาเหตุที่เกิดจากสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย เช่น ฝนตก ถนนลื่น อากาศร้อน แสงสว่างไม่เพียงพอ ตลอดจนเครื่องมือเครื่องจักรที่มีประสิทธิภาพสูงแต่ขาดเครื่องป้องกัน

อุบัติเหตุ ก็ย่อมเป็นอันตรายต่อผู้ใช้ได้มากเช่นกัน

จากการที่คนขาดความรู้ ความเข้าใจ มีเจตคติและนิสัยที่ไม่เหมาะสมจึงทำให้มีพฤติกรรมที่ไม่ปลอดภัย ซึ่งทำให้เกิดอุบัติเหตุและความเสียหายจากอุบัติเหตุเป็นจำนวนมาก จากรายงานคณะกรรมการป้องกันอุบัติเหตุแห่งชาติพบว่า ประเทศไทยต้องสูญเสียทางเศรษฐกิจเฉพาะการสูญเสียโดยตรงปีละประมาณ 40,000 ล้านบาท ทั้งนี้ยังไม่ได้คิดรวมถึงการสูญเสียทางอ้อม เช่นการสูญเสียโอกาสซึ่งหากไม่ตายหรือพิการยังอาจสามารถหาเลี้ยงครอบครัวและรับใช้สังคมได้อีก (วิจิตร บุญยะไพศรยะ, 2530) ซึ่งในปี พ.ศ.2531 ประเทศไทยมีคนงานที่เรียกร้องขอความช่วยเหลือจากฝ่ายเงินทุนสงเคราะห์คนงานสูงถึง 50,000 คน (สายฤดี วรกิจโกศาทร, 2532) นอกจากความสูญเสียทางเศรษฐกิจแล้ว ความสูญเสียต่อชีวิตก็มีมากมายในแต่ละปี จากสถิติสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข (2531) พบว่ามีจำนวนประชาชนที่ตายด้วยอุบัติเหตุยานยนต์ในการจราจรทุกภาคกับอัตราประชากร 100,000 คน ดังนี้คือ พ.ศ.2527 จำนวน 5,655 คน พ.ศ.2528 จำนวน 4,315 คน พ.ศ.2529 จำนวน 4,208 คน พ.ศ.2530 จำนวน 4,441 คน พ.ศ.2531 จำนวน 5,428 คน และจากสถิติผู้มารับการรักษาในโรงพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข พบว่าประมาณร้อยละ 30 ของเตียงในโรงพยาบาลต้องใช้รักษาผู้ป่วยเจ็บจากอุบัติเหตุ (วิจิตร บุญยะไพศรยะ, 2530) จากรายงานของคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ (2529) ได้กล่าวไว้ว่า เยาวชนอายุ 15-25 ปี เจ็บป่วยและตายด้วยอุบัติเหตุบนถนนมากกว่าประชาชนกลุ่มอายุอื่น ๆ และจากการวิเคราะห์สภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และประชากร ซึ่งมีผลกระทบต่อเด็กและเยาวชนในระยะแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 พ.ศ.2535-2539 พบว่าเด็กและเยาวชนตายด้วยอุบัติเหตุเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนอายุ 15-24 ปี ตายด้วยอุบัติเหตุเป็นอันดับแรกของการตายด้วยสาเหตุต่าง ๆ และในจำนวนนี้เป็น การตายด้วยอุบัติเหตุที่ถนนมากที่สุด ในปี พ.ศ.2530 เด็กอายุ 0-4 ปี, 5-14 ปี และเยาวชน 15-24 ปี ตายด้วยอุบัติเหตุบนท้องถนนจำนวน 69,318 และ 1,306 คน ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องมาจากการขาดความรู้ในเรื่องการใช้รถ ใช้ถนน รวมทั้งเยาวชนอยู่ในวัยศึกษาคณะเอง ประมาทในการใช้รถใช้ถนน

(คณะกรรมการวางแผนพัฒนาเด็กและเยาวชน, 2533) นอกจากนี้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 ได้ระบุว่า "ปัจจัยที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุจราจรประมาณร้อยละ 90 เกิดขึ้นเนื่องมาจากผู้ใช้ทางขาดความรู้เรื่องกฎหมาย และระเบียบต่าง ๆ ขาดความรู้รับผิดชอบในการใช้ถนนที่ตีหรือสภาพของร่างกายและจิตใจไม่ปกติ" (สำนักงานคณะกรรมการการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2525)

รัฐบาลไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญปัญหานี้ และมีเจตนารมณ์ที่จะป้องกันและแก้ไขปัญหามันด้วยเหตุนี้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 พุทธศักราช 2530-2534 ได้เน้นถึงการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนไทย โดยมีองค์ประกอบที่เรียกว่าความจำเป็นพื้นฐาน ซึ่งมีเรื่องความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินอยู่ด้วย แผนงานดังกล่าวได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์เฉพาะในเรื่องความปลอดภัยไว้ว่า "เพื่อสร้างความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน โดยเน้นการป้องกันอาชญากรรมและการป้องกันอุบัติเหตุ ตลอดจนเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานในกระบวนการยุติธรรม" มีเป้าหมายในการลดอัตราการตายและบาดเจ็บเนื่องจากอุบัติเหตุในการจราจรทางบก ทางน้ำ และอุบัติเหตุในเคหสถาน ในสาธารณสถานและการทำงาน จนไม่เป็นปัญหาสำคัญของประเทศและไม่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม โดยมีมาตรการสำคัญคือ ให้ความสำคัญกับการศึกษาแก่ประชาชนทั้งในและนอกระบบโรงเรียน ให้ความรู้เรื่องอุบัติเหตุและให้เกิดจิตสำนึกของความปลอดภัย สามารถป้องกันตนเองและช่วยเหลือผู้อื่นได้ ทั้งนี้ควรกระตุ้นให้ส่วนราชการต่าง ๆ เข้ามามีส่วนร่วมด้วย (สำนักงานคณะกรรมการการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2529)

เนื่องจากหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับสวัสดิภาพนั้นมีกระจัดกระจายอยู่ในกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ โดยเฉพาะสำนักงานคณะกรรมการป้องกันอุบัติเหตุแห่งชาติที่ทำหน้าที่โดยตรง ก็ยังไม่สามารถดำเนินการแก้ไขปัญหามันได้อย่างแท้จริง ดังนั้น การให้การศึกษาก่อประชาชนในเรื่องสวัสดิภาพอย่างทั่วถึง จะเป็นการส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้ ทักษะ และปฏิบัติที่ถูกต้องเกี่ยวกับสวัสดิภาพ โรงเรียนซึ่งเป็นสถานบันทาง

สังคมที่จัดให้มีหลักสูตรเกี่ยวกับการเรียนการสอนสวัสดิศึกษาโดยตรง จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องช่วยพัฒนาและสร้างสุขนิสัยให้แก่เด็ก (ประภาเพ็ญ สุวรรณ, 2522) โรงเรียนจะทำหน้าที่ดังกล่าวได้ดีเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับหลักสูตรประการหนึ่ง เพราะหลักสูตรจัดว่าเป็นศูนย์กลางของกระบวนการศึกษาทั้งหมดที่ทำให้การศึกษาแก่เด็ก และจะมีส่วนช่วยโดยตรงต่อการเรียนรู้ของเด็ก ดังนั้นหลักสูตรจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการจัดการศึกษาทั่วไป ดังที่เลสลี ดับบลิว เออร์วิน (Leslie W. Irwin, 1960) ศาสตราจารย์สาขาวิชาสุขศึกษา แห่งมหาวิทยาลัยของสตัน ได้กล่าวไว้ว่า "หลักสูตรเป็นทั้งหัวใจและวิญญาณของการศึกษา"

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ได้นำเนื้อหาสวัสดิศึกษาไปสัมพันธ์กับวิชาต่าง ๆ รวมทั้งวิชาสุขศึกษาที่มี เนื้อหาสวัสดิศึกษาครอบคลุมเรื่องสวัสดิภาพ โดยหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กำหนดให้ศึกษาเรื่อง ความปลอดภัยในการโดยสารรถยนต์ รถไฟ และเรือ สวัสดิภาพของคนเดินเท้า ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กำหนดให้ศึกษาเรื่อง สวัสดิภาพในการใช้รถจักรยาน สวัสดิภาพภายในบ้าน ภัยธรรมชาติต่าง ๆ และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กำหนดให้ศึกษาเรื่อง สวัสดิภาพในการใช้รถจักรยานยนต์ สวัสดิภาพเกี่ยวกับอัคคีภัย สวัสดิภาพในการประกอบอาชีพ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กำหนดให้ศึกษาเรื่อง สวัสดิภาพในการจราจรทางบก ทางน้ำ การป้องกันอันตรายจากสารกัมมันตรังสีและอาวุธนิวเคลียร์ ความสัมพันธ์ทางวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ (กรมวิชาการ, 2525) เมื่อพิจารณาจุดหมายของหลักสูตรวิชาสุขศึกษาทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลายแล้ว พบว่ามุ่งเน้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมสวัสดิภาพไปในทางที่ดีขึ้น เพื่อที่จะได้นำความรู้ไปปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533 หลักสูตรวิชาสุขศึกษา มุ่งเน้นทักษะกระบวนการ ให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง มีเจตคติที่ดี มีการปฏิบัติที่ถูกต้อง สามารถดูแลสุขภาพและสวัสดิภาพของตนเองเกี่ยวกับการป้องกันโรค การส่งเสริมสุขภาพ สวัสดิภาพการรักษาโรคง่าย ๆ และการฟื้นฟูสุขภาพ

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งได้ผ่านการเรียนรู้เกี่ยวกับสวัสดิภาพมาตลอดหลักสูตรว่า จะมีความรู้เกี่ยวกับสวัสดิภาพมากน้อยเพียงใด มีทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับสวัสดิภาพอย่างไร ทั้งนี้เพราะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ส่วนใหญ่จะออกไปประกอบอาชีพหาเลี้ยงตนเองและครอบครัว จากการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาอาชีพและการมีงานทำ พ.ศ. 2528-2532 พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เมื่อจบการศึกษาแล้ว ออกไปประกอบอาชีพโดยการทำงานรับจ้างในโรงงานมากที่สุด คือร้อยละ 40.1 (กรมวิชาการ, 2533) พฤติกรรมของเขาเหล่านี้จะมีผลโดยตรงต่อสวัสดิภาพ คือ อาจก่อให้เกิดปัญหาอุบัติเหตุ หรืออาจช่วยป้องกันและแก้ไขปัญหาอุบัติเหตุที่มีอยู่ได้ ดังที่ ธนวรรณ อิมสมบูรณ์ (2534) กล่าวว่า "ปัญหาสุขภาพที่เกิดขึ้นหรืออาจจะเกิดขึ้นในสังคมของการพัฒนาอุตสาหกรรมส่วนใหญ่แล้ว มีพฤติกรรมหรือการกระทำ การปฏิบัติตนเป็นปัจจัยนำหรือเป็นปัจจัยเสี่ยงแทบทั้งสิ้น"

สำหรับการเลือกพื้นที่ทำการศึกษา ผู้วิจัยได้เลือกเขตพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก ซึ่งครอบคลุม 3 จังหวัด คือ จังหวัดชลบุรี ระยอง ฉะเชิงเทรา เนื่องจากพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกเป็นเป้าหมาย ที่รัฐมีนโยบายจะกระจายความเจริญและกิจกรรมทางเศรษฐกิจไปสู่ส่วนภูมิภาคตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525-พ.ศ. 2529) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศไปสู่การผลิตอุตสาหกรรมหนัก โดยใช้ก๊าซธรรมชาติเป็นฐาน และเพื่อกระจายความเจริญและกิจกรรมทางเศรษฐกิจออกจากกรุงเทพมหานครสู่ภูมิภาค รวมทั้งมีเป้าหมายเพื่อจะเชื่อมโยงการพัฒนาระหว่างภาคตะวันออกและภาคตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งจะเป็นการ "เปิดประตู" การพัฒนาไปสู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือในระยะยาวอีกด้วย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2529)

การพัฒนาอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีในบริเวณดังกล่าวทำให้มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ตลอดจนการพัฒนาทางด้านการศึกษาขึ้น ซึ่งมีผลทำให้ภาวะสุขภาพอนามัยของประชาชนเปลี่ยนแปลงไปค่อนข้างมาก จากรายงานการ

ใฝ่ระหว่งทางระบาดวิทยาของโรคจากการประกอบอาชีพ พบว่าแนวโน้มความรุนแรงของ
 อัตราการป่วยด้วยโรคจากการประกอบอาชีพเพิ่มขึ้นจาก 6.1 ต่อประชากรแสนคน ในปี
 พ.ศ. 2529 ของช่วงปลายแผนพัฒนาการสาธารณสุข ฉบับที่ 5 เป็น 8.8 ต่อประชากร
 แสนคน ในปีพ.ศ. 2530 ของช่วงต้นแผนพัฒนาการสาธารณสุข ฉบับที่ 6 และอาจจะเพิ่ม
 สูงขึ้นในช่วงแผนพัฒนาการสาธารณสุข ฉบับที่ 7 โดยเฉพาะในเขตเมืองที่เป็นเมืองหลัก
 ของการพัฒนาที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรม (กระทรวงสาธารณสุข, 2533) จากสถิติของกอง
 ทะเบียนราษฎร กรมการปกครอง ปี พ.ศ. 2530 พบว่าประชากรทั้ง 3 จังหวัดมีทั้งสิ้น
 1,836,218 คน ประชากรกลุ่มอายุ 18-24 ปี มีมากที่สุดคือร้อยละ 15.5 ของประชากร
 ทั้งหมด และประชากรในวัยแรงงานคือ มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป มีจำนวนร้อยละ 59.5
 ของประชากรทั้งหมด และจากการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
 (2533) ที่ศึกษาแนวโน้มการศึกษาต่อและความต้องการมีงานทำของประชาชนในจังหวัด
 ระยอง พบว่าประชากรในพื้นที่มีแนวโน้มสูงขึ้นตามลำดับ ผู้ปกครองต้องการให้บุตรหลานมี
 การศึกษาสูงสุดเท่าที่ความสามารถของเด็กจะไปถึงได้ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาต้องการ
 ทำงานในโรงเรียนอุตสาหกรรมมากที่สุด คือร้อยละ 49.2 ปัญหาสุขภาพและอนามัย จาก
 การศึกษาพบว่า มีการเกิดอุบัติเหตุจากการจราจรและการประกอบอาชีพเป็นประจำ

ด้วยเหตุดังกล่าว จึงควรจะได้มีการศึกษา ความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติ
 เกี่ยวกับสวัสดิภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก
 เพื่อนำผลที่ได้รับจากการวิจัยไปใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอน
 สวัสดิศึกษาในโรงเรียนให้บรรลุตามความมุ่งหมายของหลักสูตร สอดคล้องกับแนวความคิด
 ทางสาธารณสุข และสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับสวัสดิภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับสวัสดิภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามตัวแปรเพศ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2534 โรงเรียนสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก 3 จังหวัด ได้แก่ จังหวัด ชลบุรี ระยอง ฉะเชิงเทรา
2. ตัวแปรที่ใช้ศึกษา
  - 2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่ เพศ
  - 2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับสวัสดิภาพ
3. แบบสอบถาม ความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับสวัสดิภาพที่ใช้ในครั้งนี้นำมาจากเนื้อหาของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับสวัสดิศึกษาของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 และเนื้อหาวิชาสุขศึกษาที่เกี่ยวกับสวัสดิศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบสอบถามที่ใช้มีความตรงตามเนื้อหาเกี่ยวกับสวัสดิภาพ เพราะได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว
2. ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามของประชากรถือว่าเป็นข้อมูลที่ผู้ตอบด้วยความรู้ความสามารถ ความจริงใจ และผู้ตอบทุกคนแสดงความรู้สึกนึกคิดเป็นของตนเอง
3. การตอบแบบสอบถาม ความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับสวัสดิภาพในวัน เวลาที่ต่างกัน ไม่ทำให้ผลที่ได้แตกต่างกัน

4. ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาเฉพาะ ความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสหศึกษา ในเขตพื้นที่ชายฝั่งทะเล ตะวันออก เกี่ยวกับสวัสดิภาพตามตัวแปรเพศเท่านั้น

ความจำกัดของการวิจัย

1. ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพียง อย่างเดียว
2. ผู้วิจัยไม่อาจเก็บรวบรวมข้อมูลจากตัวอย่างประชากรทั้งหมด ในวัน เวลา เดียวกันได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

สวัสดิภาพ หมายถึง การปราศจากอันตรายจากการบาดเจ็บ ตาย และ ทรัพย์สินเสียหาย หรือทำให้เสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ (นัชรา กาญจนารัตน์, 2522)

ความรู้ หมายถึง ความสามารถที่จะจำหรือระลึกได้ ความเข้าใจ การนำไปประยุกต์ใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่าของนักเรียน ในเรื่องสวัสดิภาพ

ทัศนคติ หมายถึง ท่าทีความรู้สึก ความคิดเห็น ความเชื่อของนักเรียนต่อ เรื่องสวัสดิภาพ

การปฏิบัติ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกของนักเรียน โดยแสดงออกมาใน รูปของการกระทำที่เกี่ยวกับสวัสดิภาพ

นักเรียน หมายถึง นักเรียนเพศชายและเพศหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ใน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ปีการศึกษา 2534 ในเขตพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก

เขตพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก หมายถึง จังหวัดชลบุรี ระยอง ฉะเชิงเทรา